

Povești de adormit copiii și de trezit părinții

Cuprins

Argument. 5

Bagheta magică 6

Biserica din deal 14

Copilul cu inima de cristal. 20

Peticul. 24

Argument

Dragii mei copii dragi, am adunat în cartea de față câteva istorisiri inspirate de poveștile de viață ale unor copii ca și voi. Poate vă veți regăsi, cine știe, printre paginile cărții. Să știți că noi părinții, adulții în general, am fost cu toții copii, am avut și noi dificultățile pe care le întâlniți și voi câteodată, am făcut și noi prostii, am învățat, ne-am jucat și ne-am veselit ca și voi. Poate că acum vi se pare uneori că nu vă înțelegem și, la rândul vostru, nu înțelegeți unele din regulile sau deciziile noastre. Ce e sigur e că vă iubim enorm, că sunteți comorile noastre, și că așa va fi întotdeauna.

Dragi părinți, "meseria" de părinte mi se pare cea mai frumoasă, mai plină de sens și mai grea din câte există, mai ales că nu am avut nici o formare profesională în domeniu și a trebuit cu toții să fim autodidacți și să o învățăm în câmpul muncii. Împart cu voi câteva experiențe de viață. Sunt sigură că iubirea rămâne calea de comunicare perfectă spre inimile celor din jur, și mai ales ale "celor mai dragi dintre pământeni": copiii noștri.

Dragi cititori, îmi doresc ca această carte să vă aducă bucurie, să vă lumineze fețele și sufletele. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe fiecare!

Bagheta magică

Trebuie să existe o baghetă magică, măcar una în lumea asta mare. Atâtea povești, legende, romane, chiar și filme vorbesc despre asta. Nu se poate să nu fie o fărâmbă de adevăr în toată povestea.

Lia era hotărâtă să o găsească... prea multe avea de rezolvat cu ea: boala lui Tudor, cățelul maidanez care avea doar 3 picioare, contorul de gaz al bunicii care se învârtea mult prea repede, teme la matematică, tocănița de cartofi care se strecura în meniu la fiecare 3 zile, etc.

Își întinse toate cărțile de povești pe covorul din cameră și începu investigațiile. Luă și câteva notițe pe măsură ce înainta cu cercetarea:

- Posesori: zâne, vrăjitoare/vrăjitori
- Materie primă: necunoscută (probabil din materiale familiare celor care le folosesc: lemn, scoici, metale prețioase sau poate dintr-o esență necunoscută, neîntâlnită pe Pământ, cum ar fi rocă lunară, metal de pe Marte, cristal de pe Venus...)
- Mod de folosire: de obicei în asociere cu formule sau cuvinte magice.
- Punere în funcțiune: agitare în aer (cercuri sau spirale) și îndreptare asupra țintei.
- Câteodată miracolele se realizează fără baghetă magică...

Fu tare intrigată de această ultimă descoperire și adaugă imediat un mare semn de exclamare cu creionul roșu.

Privi mulțumită caietul și trecu la faza a doua: Planul.

Se opri cu creionul în aer, se gândi intens câteva minute, apoi notă în continuare, cu liniuțe:

- Căutat din ce se fabricau baghetele.
- Notat cât mai multe formule magice.
- Adunat povești, situații în care nu s-au folosit baghete pentru a face minuni.

Exersat, exersat, exersat.

Lia fu tare dezamăgită când mama o duse într-un magazin de jucării. O întrebase doar, într-o doară, dacă nu știa unde se fabrică sau se vând baghete magice. Mama fusese întotdeauna prima ei sursă de informație, una vrednică de crezare, dar în problema baghetelor e clar că nu se prea pricepea. Se găseau, ce e drept, pe etajere diferite modele, mărimi și culori. Erau însă toate din plastic... iar plasticul nu exista pe vremea zânelor, de asta era sigură. E clar, nu puteau fi adevărate.

Încercă să afle mai multe de la tata, într-o duminică, când îl găsi lucrând fluierând în garaj. El o privi cu o licărire amuzantă în ochi și își șterse mâinile cu o cârpă deja murdară de ulei de mașină, care, fie vorba între noi, servea mai degrabă să le murdărească decât să le curețe. Merse apoi până la pomul din fundul grădinii, rupse o crenguță, îi îndepărtă frunzele și se întoarse spre ea cu un aer misterios:

- Ai mare grijă de ea, Lia mea, e o baghetă specială, cu o calitate deosebită: poate transforma pe oricine în prost sau deștept... dar e capricioasă, nu știi niciodată ce va alege.

O luă cu grijă de capătul de care o ținea tata și o privi neîncrezătoare:

- Asta nu e o baghetă, tati. Asta e doar o crenguță fără frunze.

- Nu te lua după aparențe, fata mea. Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par, spuse tata privind-o lung și cu înțeles. Apoi se întoarse la inspectatul motorului de mașină, fără alte explicații.

Lia urcă în camera ei cu crenguța în mână și o așeză pe o etajeră, având grijă să-i întoarcă vârful spre perete... nu se știe niciodată, poate era o fărâmă de adevăr în spuselor tatei.

Tudor avea o opinie total diferită:

-Nu fi fraieră, tu Lia, și nu te lua după povești: baghetele magice nu există și nu au existat niciodată. Sunt doar o invenție. Unora le plăcea să născocescă tot felul de bazaconii, și alții, naivi, i-au crezut. E așa de când umbla purecele potcovit cu șapte potcoave la un picior, adăugă el cu un zâmbet plin de înțelesuri... Dar noi suntem deștepți, noi nu credem în prostii din astea.

Lia îl privi pe fratele ei mai mare, în scaunul său cu roțile, și tare ar fi vrut să nu fie adevărat ceea ce spunea... dar nu voia nici să fie considerată proastă, așa că nu mai adăugă nimic și se întoarse hotărâtă în camera ei. Luă crenguța ce i-o dăduse tata, o îndreptă spre ea înșăși, o învârti de câteva ori în aer înainte de a o avansa brusc spre pieptul ei. Închise ochii și așteptă. Când îi deschise, mai credea încă în baghete magice. Nu era sigură însă că cea primită de la tata funcționa... sau poate era doar capricioasă, cum îi spusese el.

Avea impresia că investigațiile nu avansau cum și-ar fi dorit. Se hotărî să treacă totuși la punctul doi de pe listă: formule magice. Își notă câteva găsite în cărțile de povesti: „abracadabra”, „hocus-pocus-preparatus”, „pirimpinpin”, „saperlipopet”, „supercalifragilisticexpialidocious”. Nu știa spune prea bine de ce, dar formulele astea nu îi inspirau nici o încredere: păreau prea infantile, făcute mai mult să trezească râsul decât vreo magie.

Se gândi să o întrebe pe Ileana, colega ei de bancă, care locuia cu bunica ei. Bunica asta era una specială, caldă și surâzătoare, ți se topea inima la căldura ei și nu-ți mai venea să te dezlipești de ea. Dacă nu ar fi știut că lucrase ca infirmieră, ar fi fost sigură că fusese cândva o zână. Parcă o auzise pe Ileana spunând odată că bunica cunoștea vorbe care vindecă.

În dimineața următoare, se grăbea să traverseze culoarul care o ducea la sala ei de clasă, când îi atrase atenția un afiș nou, mare și colorat, pe care era scris cu litere de culori diferite: CUVINTE MAGICE. Asta era prea tare! Era în căutarea lor, și cuvintele astea îi apar ca la comandă, afișate pe perețele din fața clasei...Citi mai departe cuvintele scrise artistic cu forme, motive și culori diferite: MULȚUMESC, TE ROG, PARDON, CU PLACERE, TE ROG SĂ MĂ IERȚI. Cuvintele acestea erau cumva aranjate în cerc, iar în mijloc trona un: TE IUBESC scris cu trandafiri roșii. Entuziasmul îi pări puțin. Cunoștea deja cuvintele respective, i se păreau puțin cam... banale. Nu era marea descoperire la care se aștepta; dar hotărî totuși să le încerce și își scoase carnetul să le noteze în dreptul celorlalte formule. Cosmin traversă atunci în fugă culoarul și-i trase o lovitură aprigă cu ghiozdanul în spate. Năucită de durere, se întoarse pregătită să izbucnească. Cosmin se opri și el nedumerit, înțelese ce se întâmplase, privi panoul și rosti cu o voce neașteptat de caldă:

- Pardon, nu am vrut să te lovesc.

Durerea îi dispăru ca prin farmec, iar furia i se topi tot așa de brusc cum apăruse. Se auzi spunând aproape fără voia ei:

-Nu-i nimic, se mai întâmplă. Chiar un început de zâmbet i se instalează pe față. Când se dezmetici din uimire, surâse de-a binelea, pentru prima dată mulțumită de la începutul investigațiilor. Cuvintele acelea aveau cu adevărat o putere. Se hotărî să le încerce și pe celelalte.

Ileana fu tare entuziasmată când auzi întrebările și explicațiile Liei. Da, bunica ei putea cu siguranță să o ajute. Dacă nu ea, cine altcineva? Ileana avea o încredere de nestrămutat în cunoștințele și capacitățile bunicii. Promise să îi vorbească chiar în acea seară. „Buuuun, își spuse Lia, lucrurile nu avansează cum vreau eu, dar totuși avansează!” Și avea dreptate: ce sens are o investigație, dacă știi dinainte cum se va derula și la ce bun o căutare dacă știi dinainte ce vei găsi?

Ajungând acasă după școală, Lia își găsi mama într-o dispoziție nu foarte bună: obosită, înmăsurată și foarte tăcută, semn că avusese o zi grea la servici. Asta se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme. De obicei se enerva și se revolta când o vedea așa pe mama ei dragă, ea avea nevoie de o mama vie și surâzătoare, cu care să se joace și să se amuze în permanență. Dar în momentele astea întunecate, știa că va avea parte mai degrabă de ceartă și dojeni, decât de joacă și distracție. Primul impuls fu să se refugieze în camera ei, dar își aminti de tabloul de la școală. Se duse la mama ei, o îmbrățișă și îi spuse doar:

-Mami, te iubesc! Simți brațele mamei strângându-se în jurul ei și lacrimi calde rostogolindu-i-se

pe obraz. Nu mai știa dacă erau ale ei sau ale mamei, sau ale amândurora. Mama o sărută cu foc de câteva ori și își șterse lacrimile cu podul palmei.

- Cum a fost la școală, iubita mea? o întrebă ea cu ochii încă umezi.

- Foarte bine, mami. Doamna învățătoare a pus un nou panou în fața clasei, un panou foarte frumos cu cuvinte magice. Le-am încercat și chiar funcționează. Îi povesti apoi întâmplarea cu Cosmin și simți o căldură plăcută în piept când văzu chipul mamei luminându-se.

- Da, ai dreptate, Lia, chiar funcționează. A funcționat și cu mine, spuse mama și o mai sărută încă o dată.

Tare ar fi vrut să îi vorbească și de proiectul ei secret, dar îi era puțin teamă de reacția ei. Dacă mama nu ar fi încurajat-o, sau mai rău, ar fi luat-o în derâdere, simțea că nu ar mai fi avut același entuziasm și putere de a-și continua

cercetările. Și apoi, voia să îi facă o surpriză: să apară doar cu bagheta cea magică și să îi rezolve, dintr-o mișcare, toate problemele de la serviciu.

A doua zi, Lia fu invitată de către bunica Ilenei la o gustare: lapte de pasăre, specialitatea ei... una dintre ele.

Bunica, înțeleasă cu mama, le aștepta deja la poarta școlii și le conduse în micul apartament de la parter. Ileana locuia aici singură cu bunica, de când părinții îi plecaseră să lucreze în străinătate. Apartamentul mirosea a trandafiri și mirodenii, lumina pătrundea filtra-tă de copacii plantați cândva de bunicul și care, cu timpul, crescuseră mai înalți decât blocul. Liei îi plăcea mult să meargă în vizite și să descopere „bârloagele” altora, cum le spunea ea, dar vizitele la bunica Ilenei erau preferatele ei. Masa le aștepta pregătită: față de masă albă apretată, boluri de porțelan cu flori albastre și margini aurite, cutia din tablă cu biscuiți, pahare și șervețele pe o tavă argintie cu mânere dantelate. Lia se simțea ca într-o poveste.

- Am auzit că sunteți în căutarea unei baghete magice, începu bunica discuția când se așezară la masă în fața bolurilor în care se îmbulzeau norișori pufoși și gustoși peste laptele cu miros de vanilie. Lia se fâstâci și avu impresia că obrajii îi luaseră flăcări. Nu se aștepta la o abordare atât de directă, ar fi vrut să o chestioneze ea pe bunica, fără să-și dea în vileag întregul proiect. O privi lung pe Ileana și aceasta îi zâmbi neputincioasă: îi era imposibil să nu împartă totul cu bunica ei, chiar și informațiile cele mai secrete.

Bunica înțelese și vorbi mai departe:

- E o treabă cât se poate de serioasă. Cu baghete sau nu, minunile au existat și continuă să existe. Magia e ascunsă la îndemâna tuturor.

Lia făcu ochii mari de uimire, dar Ileana i-o luă înainte:

- Buni, cum poate fi magia la îndemâna tuturor dacă e ascunsă? aproape o dojeni ea pe bunica, căreia i se întâmpla des să vorbească cu fraze care păreau ilogice.

- Magia e ascunsă pentru că oamenii nu au timp și răbdare să o descopere. Dar e la îndemâna tuturor celor care o caută.

Lia asculta, și chiar dacă urechile păreau să audă fraze lipsite de sens, sufletul ei înțelegea. Bunica luă din bibliotecă o carte groasă, cu coperti cartonate, îmbrăcată într-o husă verde tricotată, ca pentru a o proteja de intemperii. Își schimbă ochelarii și căută câteva momente printre paginile îngălbenite și uimitor de subțiri, care fâșâiau a celofan sub degetele ei. Le privi câteva clipe peste ochelari pe cele două copile care îi urmăreau atente fiecare gest, apoi citi:

- „Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: Ridică-te și aruncă-te în mare, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”

Bunica se opri, ca pentru a lăsa cuvintele să ajungă la destinație. Lia zâmbi fără să-și dea seama, căci în sufletul ei se făcuse dintr-o dată lumină. Era ca și cum își aducea aminte de ceva important, ceva extraordinar de frumos, ce știuse dintotdeauna, dar de care uitase din lipsă de atenție. Voia să-și amintească tot, să păstreze senzația în suflet, dar cu cât se străduia, cu atât avea impresia că uita din nou. Atunci o rugă pe bunica să continue. Bunica zâmbi și le citi mult în acea seară: le citi despre Isus, despre cuvintele lui care vindeau și mângâiau, despre minunile pe care le făcea în numele Tatălui Ceresc, despre credința puternică a celor care se vindeau și despre dubiile celor care vedeau fără să creadă. Lia se

